

L'hoste - (Guanyador 2012)

Quan entres al restaurant, sents un pessigolleig a l'estómac. Tens gana, molta gana. Per matar el cuquet, demanes un entrecot. Te l'empasses amb una voracitat insòlita en tu i en demanes un altre. El cambrer arqueja les celles. Devores el segon entrecot amb quatre queixalades, però la gana no et passa: te'n podries cruspitar deu i encara tindries un budell buit. «Avui sí que dóna gust veure't menjar, Onofre», comenta sorpresa la teva dona, habituada a anys de desídia davant de cada àpat. Per no semblar un golafre, t'estàs de repetir les postres.

Però quan arribes a casa, d'amagat t'aboques a la nevera i endrapes fruites, verdures, formatges, sis iogurts, una dotzena d'ous, un parell de bistecs crus, sagnants, i el llobarro que has comprat pel dinar de l'endemà (amb espines i tot). Sense adonar-te'n has buidat la nevera, però encara estàs famèlic!

Penses que si t'adorms potser et passarà aquest neguit. La teva dona ronca. T'estires al llit. Més que un formigueig, ara a l'estómac hi sents l'anar i venir d'una multitud inquieta. Et palpes la panxa: la tens boteruda i alguna cosa empeny per sortir. El bony s'obre pas a través de la bossa de l'estómac, traspassa dipòsits de greix i capes d'epidermis i, per fi, amb un esclat francament espectacular de sang, aparec a la superfície. Has de reconèixer que he fet una entrada en escena ben contundent!

Abans de perdre el coneixement, em miro amb la cara desencaixada. Ara sí que t'ha passat la gana, Onofre. A mi, encara no.